

4:e söndagen efter påsk

Predikan på distans 2023-05-07

Kyrkoherde Sten Rydh, Evangelisk-Lutherska Kyrkan i Sverige

I Guds, Faderns, + Sonens och den helige Andes, namn. Amen.

Bön: Vi tackar dig, käre himmelske Fader för din stora nåd mot oss. Vi tackar dig för att du har sänt din Son till världen och så skänkt oss frälsning och evigt liv. Vi tackar dig för att vi också får ta emot din helige Ande genom ordet och sakramenten och att du helgar oss i din sanning och hör alla våra böner. Vi ber att du nu skall leda oss vidare på den enda rätta vägen till himlen. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.

Dagens ämne: *Helgelsens väg*

Epistel: Jak. 1:17-21. Evangelium: Joh. 16:5-15.

Predikotext (3 årg. Joh. 15:10-17): *Bestämda att bära frukt.*

Jesus sade till sina lärjungar: 10 Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek, liksom jag har hållit min Faders bud och förblir i hans kärlek.

11 Detta har jag talat till er, för att min glädje skall vara i er och för att er glädje skall bli fullkomlig. 12 Detta är mitt bud att ni skall älska varandra så som jag har älskat er. 13 Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner. 14 Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er.

15 Jag kallar er inte längre tjänare, eftersom tjänaren inte vet vad hans herre gör. Vänner kallar jag er, ty allt vad jag har hört av min Fader har jag låtit er veta.

16 Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt om er att ni skall gå ut och bära frukt, sådan frukt som består, för att Fadern må ge er vad ni än ber honom om i mitt namn. 17 Och det befäller jag er att ni skall älska varandra.

Jesus börjar vår text med att undervisa om kärleken. *”Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek, liksom jag har hållit min Faders bud och förblir i hans kärlek” (v. 10).* Detta betyder **inte** att vi genom lagen och kärleken kan få syndernas förlåtelse. Det kan vi endast få genom att tro på evangeliet om hur vår Herre Jesus Kristus har dött för hela världens synd. Paulus skriver ju: *”Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig” (Ef. 2:8f).* Att hålla buden betyder här att vi genom tron på Kristus börjar att hålla buden på rätt sätt. När den helige Ande genom tron tar sin boning i en kristen människa börjar också helgelsens verk. Anden strider då mot den gamla människan och den kvarvarande synden.

Genom tron på Kristus är vi iklädda Kristi rättfärdighet, vilken är som en vit klädnad som helt döljer kroppens smuts och orenhet. Därför kallas också varje kristen i Bibeln för helig. Aposteln skriver till exempel till *”de heliga som bor i Efesus och som tror på Kristus Jesus” (Ef. 1:1).* Detta iklädande sker redan när vi döps. I dopet blir vi födda på nytt, vilket Paulus betonar i brevet till Titus: *”Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades, frälste han oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort,*

utan på grund av sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande, som han rikligt utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare” (Tit. 3:4-6). Då börjar helgelsens verk genom att den gamla människan dränks och den nya människan dagligen uppstår, som Paulus betonar i Romarbrevet: ”Eller vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet” (Rom. 6:3f).

Detta är alltså den bibliska innebörden av att ”hålla Guds bud så att vi förblir i Jesu kärlek”. I denna rätta mening beskriver också våra lutherska bekännelseskrifter vår kärlek som ett kännetecken på vår tro. När vi genom evangelium i tro tagit emot förlåtelsen är det omöjligt att tron skulle vara överksam. Den tar sig genast uttryck i en kristen bekännelse och genom goda gärningar inför världen. Aposteln Paulus skriver därför i Romarbrevet: ”Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst. Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst” (Rom. 10:9f).

Jesus jämför nu sin kärlek till oss med Faderns kärlek till Sonen. Han säger: ”Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek, liksom jag har hållit min Faders bud och förblir i hans kärlek” (v 10). Vi skall i första hand se detta som ett konstaterande, som innehållet i en underbar gåva från Gud. Den som är kristen håller Jesu bud och förblir i hans kärlek. Detta är lika visst och säkert som att Jesus håller Faderns bud och förblir i hans kärlek. Detta kan låta chockerande för många kristna som vant sig vid att man som luthersk kristen alltid skall betona att man är en syndare som inte alls kan hålla buden. Detta är sant och visst i en mening, men situationen är då att vi står inför Guds domstol med frågan om hur vi skall kunna bli rättfärdiga och saliga. Svaret är i den situationen att vi blir frikända endast för Kristi skull. Vår egen laguppfyllelse duger inte alls. Den är som en fläckad klädnad. Inför Kristi domstol måste vi bli iklädda Kristi rättfärdighet, vilken är den enda rena, vita klädnad som duger. Endast så kan vi som förlorade syndare bli saliga.

Men som evangeliskt-lutherskt kristna måste vi också frimodigt bekänna: Jag tror på Kristus min Frälsare och bekänner därför att jag nu är iklädd hans rättfärdighet. Därför får jag också med frimodighet göra goda gärningar, som verkas av Anden genom mig. Ja, jag är befalld att göra det lagen säger och vill nu göra det med glädje. Det som då är ofullkomligt förlåter Gud. Nu är situationen den att vi står inför andra människor. Vi lever nu i lagen och har fått den helige Andes gåva att verkligen följa lagens bud. Vi vandrar i beredda gärningar, som Gud skänker oss genom tron. Som döpt och troende kristen älskar jag Gud och min nästa av hela mitt hjärta. Det är den nya människans frimodiga bekännelse.

Jesus fortsätter med att säga: *Detta har jag talat till er, för att min glädje skall vara i er och för att er glädje skall bli fullkomlig* (v 11). Där kärleken finns där finns också glädjen. Det är Guds Ande som utgjuter den gudomliga kärleken i våra hjärtan. Det är också kärleken till våra fiender, kärleken som det innebär att vända andra kinden till när vi blir smädade och förtalade och kärleken som gör att vi inte bara går en mil utan två mil med en besvärlig människa (Matt. 5:41). Jesus fortsätter: ”*Detta är mitt bud att ni skall älska varandra så som jag har älskat er*” (v 12). Vi skall inte bara älska med den naturliga kärleken som finns hos alla människor i viss utsträckning. Vi skall också älska

med Guds kärlek, som vida övergår den mänskliga kärleken. Det är Kristi egen kärlek till oss. Det är den kärlek som Paulus så underbart undervisar om i 1 Kor. 13, ”kärlekens höga visa”. Där står det om kärleken att *”Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting”* (1 Kor. 13:7). Jesu kärlek är också sådan att han gick i döden för oss. Han säger: *”Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner”* (v 13).

Av detta förstår vi att vår kärlek inte alls kan jämföras med Jesu kärlek. Guds fullkomliga kärlek innebar att han så älskade hela den ogudaktiga världen att han sände sin Son att dö för vår skull. Denna kärlek och detta offer är unikt i världshistorien. Jesus var inte en martyr som fick lida orättvist för en god saks skull. Om man bara tänker så förminskar och förnekar man Kristi unika verk. Av egen fri vilja gick han in under Guds lag och bar Guds vrede på ett sätt som vi aldrig kan fatta med vårt förnuft. Endast gudamänniskan Kristus kunde göra detta så att försoningen på korset och rättfärdiggörelsen i uppståndelsen är en fullkomlig gåva som gäller hela världen. Därför kan vi vara vissa om vår frälsning. Detta skedde en gång för alla för hela mänskligheten, och därmed har den också kraft och makt att verka under hela världshistoriens gång. Så blev både Adam och Eva, Abraham, Isak och Jakob, Mose och alla profeterna saliga genom tron på den kommande Kristus och hans utlovade verk. Så blir också alla vi som lever i det nya förbundet saliga genom tron på den Kristus som nu har kommit och en gång för alla offrat sig själv i en ousäglig kärlek till varenda människa i alla tider.

Nu säger Jesus: *”Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er”* (v 14). Ett kännetecken på varje kristen är att han eller hon vill hålla sig till allt vad Jesus befäller. En kristen tänker inte: ”Det ena vill jag hålla fast vid, men inte det där andra. Jag väljer bara sådant som passar mig i Bibeln.” Om han säger så är det ett tecken på att han antingen inte alls är någon kristen eller att han håller på att helt glida bort från tron. Den som är Jesu vän har lärt känna honom som HERREN, som är sann Gud. Han litar på att allt vad denne Herre och Frälsare säger är sant, även om vårt förnuft inte kan tro det. En kristen tror att Gud skapade världen på sex dagar som Guds ord säger. En kristen tror att Jesus föddes av en jungfru, att han gick på vattnet, stillade stormen, botade sjuka, uppväckte döda, dog för hela världens synd och uppstod med sin kropp på tredje dagen och for upp till himlen. En kristen tror att dopet föder på nytt och att brödet och vinet i nattvarden verkligen är Kristi kropp och blod. En kristen litar på att Jesu snart kommer tillbaka och att alla döda då skall uppstå, somliga till dom och andra till evigt liv. Att göra vad Jesus befallt är framför allt att tro på allt han har lärt oss, men sedan också att *leva troget* enligt denna undervisning. En tro som inte tar sig uttryck i goda gärningar är en död tro. Så lär aposteln Jakob med rätta i sitt brev (Jak. 2:18ff).

Men nu lär oss också Jesus att hans befallningar inte bara är som en herres befallning till sina tjänare. Vi får den stora glädjen att inte bara vara tjänare utan också vänner. Som Jesu vänner får vi också veta varför han befäller oss olika saker. I och för sig bör vi alltid lyda honom även om vi inte förstår varför. Men i sin kärlek låter han oss som sina nära vänner också förstå hur han tänker och varför han gör på ett visst sätt. Han säger: *Jag kallar er inte längre tjänare, eftersom tjänaren inte vet vad hans herre gör. Vänner kallar jag er, ty allt vad jag har hört av min Fader har jag låtit er veta* (v 15).

Inom alla icke-kristna religioner har människor i alla tider gjort sig olika föreställningar om hurdan "Gud" eller "gudarna" skulle kunna vara. Men ingen vet mer än den allmänna uppenbarelsen i naturen och samvetet. När man ser allt det underbara i skapelsen har man med rätta dragit slutsatsen att Gud finns, och att man måste dyrka honom. Men endast i kristendomen får vi veta vem Gud är, vad han vill med oss och hur vi skall kunna få kontakt med honom. Och detta är just vad vår text här säger: *"Allt vad jag har hört av min Fader har jag låtit er veta"* (v 15).

Jesus säger sedan något av det allra viktigaste i kristendomen. Han säger: *"Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt om er att ni skall gå ut och bära frukt, sådan frukt som består, för att Fadern må ge er vad ni än ber honom om i mitt namn."* (v 16). Frälsningen beror inte på oss, utan den ligger helt och hållet i Guds hand. När djävulen och hela hans här av onda änglar tillsammans med den ogudaktiga världen rasar mot oss, när han frestar oss genom vår onda natur till synd och anfäktar oss på många olika sätt, skall detta ord vara vår tröst. Utkorelsen ligger i Jesu hand och han har bestämt att våra kristna liv ska bära frukt som är hållbar och förblivande. Vi har då också fått bönen som en särskild gåva där han lovar att Fadern skall ge oss vad vi än ber honom om i Jesu namn. Vilken oerhörd gåva! Vilken glädje! Så upprepar Jesus till sist ordet: *"Och det befäller jag er att ni skall älska varandra"* (v 17).

Amen.

Bön. Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans helige Ande stadfäste ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan ordets görare, och så dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.

* * *

En ny påminnelse om vår dödlighet har nu getts oss. Vår kära kyrkomedlem Kajsa (Karin Margareta) Enoksson har fått komma hem till Herren. Hon avled den 3 maj i hemmet. Kajsa var född den 21 juni 1935. Låt oss med glädje och tacksamhet minnas allt det goda som Herren verkade genom henne. Hon var en av de fyra som var med och bildade S:t Martins församling år 1961 och allt sedan dess har hon troget verkat inom vår kyrka och kyrkogemenskap. Frid vare över hennes minne!